

ΤΑ ΖΩΑ ΚΑΙ ΟΙ ΑΝΘΡΩΠΟΙ

Η ΓΥΝΑΙΚΕΣ ΜΟΙΑΖΟΥΝ ΜΕ ΤΙΣ ΤΙΓΡΕΙΣ!

Το συνταρακτικό άρθρο του Ουίλλιαμ Ρόμπερστον. «Η δυο μεγάλες κατηγορίες τῶν ζώων. Ἡ ἱστορία τριῶν Ἀγγλων κυνηγῶν. «Ἡ τίγρις εἶνε ἔξυπνη σάν γυναῖκα!» Τί λέγει ὁ διάσημος κυνηγός Μπάρτον. Ἡ περιπέτεια τῆς ἀγαπημένης ἐνός Μαχαραγιᾶ. Ποῦ ὠφείλετο ἡ ἀγάπη μιᾶς τίγρεως ἡ ὁποία παρέμενε πιστὴ σὲ μιὰ πριγκήπισσα κλπ.

Ο καθηγητὴς τοῦ Πανεπιστημίου τοῦ Ἐδιμβούργου, δόκτωρ Ρόμπερστον, δημοσίεψε στὸ περιοδικὸ «Ἐπιστήμη καὶ Ζωή» τὸ ἀκόλουθο ἄρθρο, στὸ ὁποῖο ἀποδεικνύει μ' ἓνα σωρὸ παραδείγματα ὅτι οἱ ἄνθρωποι «σκέπτονται ἀκριβῶς ὅπως ἡ τίγρις! Μὴ φαντασθῆτε ὅτι πρόκειται γιὰ καμμιά παραδοξότητα αὐτοῦ τοῦ σοφοῦ ἐπιστήμονος. Ὁ δόκτωρ Ρόμπερστον δὲν φημίζεται μόνον γιὰ τὶς ἐνδιαφέρουσες μελέτες του, ἀλλὰ κι' ὡς ἓνας ἀπὸ τοὺς καλύτερους κυνηγούς ἀγρίων θηρίων. Τὸ κυνήγι εἶνε τὸ πάθος του. Γι' αὐτὸ κάθε χρόνο ἐγκαταλείπει τὸ ἐργαστήριό του καὶ ταξιδεύει στὰ πυκνὰ δάση τῆς Μαύρης Ἡπείρου, ἀναζητῶντας δυνατὲς συγκινήσεις καὶ νέες περιπέτειες. Ὁ δόκτωρ Ρόμπερστον εἶνε μάλιστα ἓνας ἀπὸ τοὺς λίγους κυνηγούς ποῦ γνωρίζουν καλὰ τὶς συνήθειες τῶν ἀγρίων ζώων καὶ ὁ μόνος ποῦ ἔκανε τὶς παρατηρήσεις ποῦ θὰ σᾶς ἀναφέρουμε:

«Πολλοὶ ἄνθρωποι, γράφει ὁ μίστερ Ρόμπερστον, ἐπάνω στὸ θυμὸ τους, συνηθίζουν ν' ἀποκαλοῦν τῆρ ἑαυτὰς τὸν ἀγριο θηρίο καὶ νὰ λένε μὲ φρίκη κι' ἀποτροπιασμό:

— Αὐτὴ δὲν εἶνε γυναῖκα, εἶνε μιὰ αἰμοβόρος τίγρις!

Κι' ὡστόσο δὲν λένε καμμιά ὑπερβολή. Οἱ ἄνθρωποι καὶ πρὸ πάντων ἡ γυναῖκες ἔχουν τὶς ἴδιες συνήθειες καὶ τὰ ἴδια ἐνστικτὰ μιᾶς τίγρεως. Ἀκόμη ἔχουν καὶ κοινὰ χαρακτηριστικὰ ποῦ πείθουν καὶ τὸν πιὸ ἄπιστο γι' αὐτὴ τὴν ὁμοιότητα. Δὲν πρέπει λοιπὸν νὰ θυμώνετε καὶ νὰ διαμαρτύρεσθε. Θὰ σᾶς ἐξηγήσουμε μὲ ἀπλότητα καὶ ἡσυχία τὰ πράγματα καὶ ἐλπίζουμε ὅτι θὰ τὰ καταλάβετε.

Οἱ ἄνθρωποι ποῦ ἀσχολοῦνται μὲ τὰ προβλήματα τῆς ζωολογίας, ἔχουν παρατηρήσει ὅτι τὰ ζῶα διαίρονται σὲ δυὸ μεγάλες κατηγορίες: Στὴν πρώτη ἀνήκουν ἐκεῖνα ποῦ χρησιμοποιοῦν ὅλα τὰ μέλη τοῦ σώματος τους καὶ ποῦ τὰ ἔχουν ὅλα ἐξ ἴσου ἰκανὰ γιὰ νὰ τὰ βοηθοῦν στὴν εὕρεσι τῆς τροφῆς των καὶ στὰ ὁποῖα ἡ ὄσφρησις εἶνε ἐκεῖνη ποῦ κανονίζει τὰ πάντα. Μὲ τὴν ὄσφρησι ἀνακαλύπτουν τὸ θυμὰ τους, μὲ τὴν ὄσφρησι προαισθάνονται τὸ πλησίασμα ἐνός ἐχθροῦ των καὶ μὲ τὴν ὄσφρησι πάλιν εὐρίσκουν τοὺς συντρόφους των. Σ' αὐτὴ τὴν κατηγορία ἀνήκουν τὰ σκυλιὰ, ἡ γάτες, τ' ἄλογα κ. ἄ.

Στὴ δευτέρη κατηγορία ἀνήκουν τὰ ζῶα στὰ ὁποῖα καμμιά ἀπὸ τὶς αἰσθήσεις δὲν εἶνε ἀνώτερη καὶ μάλιστα ἔχουν καὶ ὀρισμένες ἀτέλειες. Τὰ μάτια τους, παραδείγματος χάριν, δὲν βλέπουν καὶ τὰ δυὸ τὸ ἴδιο. Τὸ ἓνα βλέπει καλύτερα ἀπὸ τ' ἄλλο. Ἐπίσης δὲν ἀκοῦν τὸ ἴδιο καὶ ἀπὸ τὰ δύο αὐτιά καὶ τοὺς εἶνε δύσκολο νὰ χρησιμοποιοῦν καὶ τὰ δυὸ χέρια τους. Πάντα τὸ δεξιὸ εἶνε πιὸ εὐκίνητο καὶ πιὸ εὐχρηστο ἀπὸ τ' ἀριστερό. Σ' αὐτὴ τὴν κατηγορία ἀνήκουν οἱ ἄνθρωποι, ἡ τίγρις κ. ἄ. Καὶ αὐτὴ ἀκριβῶς ἡ παρατήρησις μὲ ὠδήγησε νὰ φθάσω στὸ συμπέρασμα ὅτι ὁ ἄνθρωπος καὶ ἡ τίγρις ἔχουν τὰ ἴδια κοινὰ χαρακτηριστικὰ γνωρίσματα καὶ ὅτι ἀνήκουν στὴν ἴδια οἰκογένεια! Γιατὶ καὶ ἡ τίγρις πράγματι, ἔχει τὶς ἴδιες ἀτέλειες τῶν ἀνθρώπων. Ἐχει ἀκόμη καὶ τὸν ἴδιο τρόπο τοῦ σκέπτεσθαι! Οἱ κυνηγοὶ τῶν θηρίων τῆς ζούγκλας ἀναφέρουν πάντῃ μὲ θαυμασμό ἓνα σωρὸ περιπέτειες τίγρεων, ἡ ὁποῖες κατῶρθωσαν νὰ ξεφύγουν ἀπὸ τὶς παγίδες τους σάν ἔξυπνοι ἄνθρωποι.

Αὐτὸ ἐξηγεῖται εὐκολώτατα. Ἡ τίγρις, ὅπως σᾶς εἶπαμε, δὲν χρησιμοποιεῖ μόνον τὴν ὄσφρησί της, ὅπως ὁ σκύλος, ἡ γάτα, ἡ τ' ἄλογο, καὶ δὲν ὀδηγεῖται μόνον ἀπὸ τὸ ἐνστικτὸ της, ἀλλὰ χρησιμοποιεῖ τὴν ὄρασι, τὴν ἀκοή, τὴν ἀφή, συνδυασμένες μὲ τὸ μυαλό της! Κάνει δηλαδὴ σάν ἓνας ἔξυπνος ἄνθρωπος. Θέλετε μήπως ἓνα παράδειγμα; Ὅριστε το:

Σὲ μιὰ ζούγκλα τῆς Ἀφρικῆς τρεῖς Ἀγγλοὶ κυνηγοὶ ἀγρίων θηρίων εἶχαν ἀνακαλύψει τὴν οἰκογένεια μιᾶς τίγρεως. Ἐσπευσαν φυσικὰ κοντὰ στὰ περάσματα τῶν θηρίων νὰ ἀνοίξουν

βαθεῖς λάκκους, νὰ τοὺς σκεπάσουν μὲ κλαδιὰ καὶ κάθησαν ὑπομονετικὰ περιμένοντας τὴν ἀφίξι τῶν τίγρεων. Πράγματι ἐκεῖνες θῆγαν ἀπὸ τὴ φωλιὰ τους σ' ἀναζήτησι τροφῆς. Μόλις ὁμως φτάσαν κοντὰ στὶς παγίδες, στάθηκαν διστακτικὲς, γύρισαν καὶ κύτταξαν προσεχτικὰ γύρω τους, βεβαιώθηκαν ὅτι κάτι τὸ ἀσυνήθιστο εἶχε συμβῆ καὶ γύρισαν στὴ φωλιὰ τους γιὰ νὰ προφυλάξουν τὰ παιδιὰ τους. Κι' ἀλήθεια, τὰ πῆραν ἀπὸ ἐκεῖ καὶ πῆγαν νὰ τὰ κρύψουν σὲ πιὸ ἀσφαλὲς μέρος. Ἐπειτα ἡ ἀρσενικὴ τίγρις θῆγε μόνη της στὸ κυνήγι. Βρέθηκε φυσικὰ πάλι κοντὰ σὲ μιὰ παγίδα. Μὰ δὲν πήδηξε ἀπὸ πάνω της ὅπως θὰ ἔκανε κάθε ἄλλο ζῶο, ἀλλὰ ἔκανε μὲ προσοχὴ τὴ βόλτα της καὶ ἔτσι γλύτωσε τὴν αἰχμαλωσία. Οἱ κυνηγοὶ τότε ἀναγκάσθηκαν ν' ἀκολουθήσουν τὶς συμβουλὲς τῶν ἰθαγενῶν. Ἐπρεπε νὰ ζαλίσουν δηλαδὴ τὴν τίγρι, νὰ τὴν κάνουν νὰ πᾶψη νὰ σκέφτεται καὶ νὰ τὴν ἐξαναγκάσουν νὰ πέση στὴν παγίδα. Καὶ πράγματι κύκλωσαν ἐκεῖνο τὸ μέρος, ἄρχισαν νὰ κάνουν δαιμονισμένον θόρυβο καὶ νὰ πυροβολοῦν. Ἡ τίγρις μὲ ἀγριους βρυχιθμοὺς λύσασα ἔτρεχε δεξιὰ κι' ἀριστερὰ καὶ προσπαθοῦσε νὰ ἰδῆ αὐτοὺς τοὺς ἐχθροὺς της γιὰ νὰ τοὺς κατασπαράξῃ. Ἐ-

τσι ἔξεχασε τὶς παγίδες, ἔπαψε νὰ εἶνε προσεχτικὴ καὶ σὲ μιὰ στιγμή ἔπεσε σὲ μιὰ ἀπὸ αὐτὲς καὶ αἰχμαλωτίσθηκε.

Μὰ αὐτὴ ἡ ἱστορία δὲν τελειώνει δῶ πέρα. Ἡ θηλυκὴ τίγρις, ἡ ὁποία ἀπὸ τοὺς βρυχιθμοὺς τοῦ συντρόφου της εἶχε ἀντιληφθῆ τί συμβαίνει, ἔσπευσε σὲ βοήθειά της. Τὴν ὥρα δὲ ποῦ οἱ κυνηγοὶ ἔβγαζαν τὸ θηρίο ἀπὸ τὸ λάκκο, τοὺς ἐπετέθη, τοὺς κατασπαράξε κι' ἔτσι ἔδωσε εὐκαιρία στὸ σύντροφό της νὰ τοὺς ξεφύγῃ!

Ὁ διάσημος κυνηγός Μπάρτον πάλι ἀναφέρει τὰ ἐξῆς στὰ «Ἀπομνημονεύματά» του:

«Ὅσες φορές κυνηγοῦσα τίγρεις, εἶχα τὴν ἐντύπωσι ὅτι κυνηγῶ ἄνθρώπους! Αὐτὰ τὰ θηρία ἔχουν μιὰ καταπληκτικὴ ἔξυπνάδα καὶ θὰ ἔλεγα ὅτι μάντευαν τὴ σκέψι μου κι' ὅτι ἔκαναν τοὺς ἴδιους μὲ μὲνα συλλογισμοὺς. Ἐτσι ἐλάχιστες φορές μὲ βοήθησε στὴ σύλληψί τους ἡ ἐπιτηδειότης μου. Περισσότερο ἔκανα χρῆσι τοῦ ὄπλου μου παρά τοῦ μυαλοῦ μου.»

Ὁ ἴδιος ἐπίσης διηγεῖται ὅτι ἡ τίγρις μόλις πλησιάσῃ κοντὰ στὸν ἐχθρό της, ἀντιλαμβάνεται τὸν κίνδυνον ὅπως ἀκριβῶς ὁ ἄνθρωπος.

«Μιὰ μέρα, γράφει ὁ Μπάρτον, ἀναπαύομαι μὲ τὸν σύντροφό μου ὕστερα ἀπὸ μιὰ κοπιαστικὴ πορεία ἀνάμεσα στὰ πυκνὰ φυλλώματα τῶν δέντρων. Κατάκοποι ὅπως εἴμαστε, δὲν μιλοῦσαμε καὶ δὲν κάναμε κανένα θόρυβο. Μένουμε ἔτσι ἀκίνητοι, ὅταν ἀκούστηκαν νὰ σπᾶνε σ' ἀπόστασι τριάντα μέτρων ἀπὸ μᾶς τὰ κλαδιὰ καὶ ξαφνικὰ πα-

ρουσιάσθηκε μπροστά μας μιὰ μεγαλοπρεπὴς τίγρις. Ἦτο ἀδύνατο φυσικὰ νὰ πάρουμε τὰ ὄπλα μας καὶ ν' ἀμυνθοῦμε. Δὲν εἶχαμε καιρὸ. Προτιμήσαμε λοιπὸν νὰ μείνουμε ἀκίνητοι, σφίγοντας τὰ μαχαίρια μας. Ἡ τίγρις ὅταν μᾶς ἀντελήφθη, στάθηκε διστακτικὴ, μᾶς περιεργάσθηκε, βρυχήθηκε ἀπειλητικὰ καὶ συνέχισε τὸ δρόμο της, βέβαιη ὅτι δὲν θὰ τὴν ἐνωχλοῦσαμε!...»

Ἡ τίγρις ἐπίσης, ὅπως ὁ ἄνθρωπος, προσελκύεται ἀπὸ τὰ ὄμορφα ἀρώματα! Διηγεῖται δὲ ὁ Μπάρτον τὴν ἐξῆς σχετικὴ, ὅσο καὶ παράδοξη ἱστορία:

—Μιὰ φορὰ ἡ ἀγαπημένη τοῦ χαρεμιοῦ ἐνός μαχαραγιᾶ παρεκάλεσε τὸν πλούσιον σύζυγό της νὰ τῆς ἐπιτρέψῃ νὰ τὸν ἀκολουθήσῃ στὸ κυνήγι. Ἐκεῖνος δέχθηκε κι' ἡ ὄμορφη Ἰνδὴ στολίσθηκε μὲ μεγαλοπρέπεια, ἔβαλε πάνω της τὰ πιὸ ἀκριβὰ ἀρώματα καὶ τὴν ὀρισμένη ὥρα ξεκίνησαν γιὰ τὸ παρθένο δάσος. Ἀπ' ὅπου ὁμως περνοῦσαν, ὁ ἀέρας ἀρωματίζονταν. Καὶ τότε συνέβη τὸ ἐξῆς καταπληκτικὸ πρᾶγμα: Πολλὲς τίγρεις προσελκυόμενες ἀπὸ τ' ἀρώματα τῆς πριγκήπισσας, ἄρχισαν ν' ἀκολουθοῦν τὸν καραβάνι, ἀδιαφορῶντας γιὰ τὸν κίνδυνον ποῦ

(Συνέχεια στὴν σελίδα 44)

Η ΓΕΛΟΙΟΓΡΑΦΙΑ

Ὁ ἓνας κυνηγός στὸν ἄλλο: Κατέβη μιὰ στιγμή, σὲ παρακαλῶ, Τζάκ, καὶ πάρε μου τὸ καπέλλο, γιὰτὶ θὰ πάθω ἀπὸ ἡλίασι...

ΠΩΣ ΑΓΑΠΟΥΝ ΟΙ ΑΓΡΙΟΙ

(Συνέχεια έκ της σελίδος 18)

ρίτσι ή σέ μιὰ παντρεμένη, γίνεται άμέσως ό στόχος δέκα πολεμιστών. Οί πολεμιστάι αυτοί, από μικρή σχετικώς άπόστασι, ρίχνουν άπάνω του τό δόρυ τους και τόν σκοτώνουν με τόν πιό σκληρό και τόν πιό παραδειγματικό τρόπο.

Η ίδια άυστηρότης στον έρωτα βασιλεύει και στη Μαύρη Ηπειρο. Είνε μεγάλο σφάλμα συνεπώς νά πιστεΰη κανείς ότι οι μαύροι δέν έχουν κανένα περιορισμό στις έρωτικές σχέσεις τους. Ένας Γάλλος γιατρός, ό Φεριέ, πού μελέτησε, όσο κανείς άλλος, τούς μαύρους και τις μαύρες της Άφρικής, μάς βεβαιώνει ότι είνε μάλλον ψυχροί κι' άδιάφοροι στις έρωτικές λεπτότητες. Στις περισσότερες φυλές των μαύρων, πού δέν έχουν έρθει ακόμα σ' έπαφή με τόν ευρωπαϊκό πολιτισμό, ή σύζυγος ξεχνάει τελείως τόν έρωτα από την ήμέρα πού κατάλαβε ότι θα φέρη στον κόσμο ένα παιδί ως τό τέλος του θηλασμού του, δηλαδή επί τρία όλόκληρα χρόνια. Επίσης, άυστηρές τιμωρίες επιβάλλονται στα κορίτσια πού θα πάσουν νά είνε άγνά πριν από τό γάμο τους.

Στις φυλές της Κεντρώας Άφρικής, οι μάγοι ποτιίζουν μ' ένα δηλητήριο πού τό φτιάχνουν από κάτι ιερά φυτά κάθε κορίτσι πού θα άνακαλυφθή ότι έχει κρυφές έρωτικές σχέσεις μ' έναν άνδρα. Σ' άλλες πάλι φυλές ίθαγενών, τά τρελλά κορίτσια υποβάλλονται σέ διάφορα μαρτύρια ή έξορίζονται από τη φυλή. Τέλος, μιὰ φυλή πρωτογόνων μαύρων της Ροδεσίας, έγκαταλείπει μέσα στη ζούγκλα κάθε κορίτσι και κάθε άγαμο νέο πού είχε μιὰ έρωτική περιπέτεια πριν περάση τά είκοσι χρόνια.

Απ' όλες αυτές λοιπόν τις παρατηρήσεις βλέπουμε ότι οι πρωτόγονες φυλές δέν ξέρουν τί θα πη έρωτικό πάθος κι' ότι δέν έχουν την θρυλική έλευθερία στον έρωτα, πού από διάφορες παρεξηγήσεις των έθιμων τους, νομίζουμε ότι έχουν. Μόνον οι πολιτισμένοι λαοί δοκιμάζουν τά φλογερά πάθη του έρωτος πού τούς οδηγούν σέ μιὰ έκλυτη ζωή. Με άλλα λόγια, τό έρωτικό ένστικτο είνε άνεπτυγμένο μόνο στους πολιτισμένους λαούς. Οί πρωτόγονοι, όπως λέει ό Φράζερ, «πασχουν από μιὰ χαρακτηριστική έρωτική άναισθησία». Κι' αυτό, μά την αλήθεια, είνε κάτι πού πρέπει νά όμολογήσουμε ότι δέν τό φανταζόμαστε!...

Δρ ΤΖΩΝ ΜΑΡΤΙΝ

Η ΓΥΝΑΙΚΕΣ ΜΟΙΑΖΟΥΝ ΜΕ ΤΙΣ ΤΙΓΡΙΣ!

(Συνέχεια έκ της σελίδος 13)

διέτρεχαν από τούς κυνηγούς. Και φυσικά, οι κυνηγοί συνέλαβαν άρκετές από αυτές με καταπληκτική εύκολία.

Τά άρώματα οι Ινδοί κυνηγοί πολλές φορές τά χρησιμοποιούν ως τέχνασμα για νά προσελκύουν τις τίγρεις. Και μά την αλήθεια, χάρις σ' αυτά κάνουν χρυσές δουλειές!... Η τίγρις, όπως και ή γυναίκα, λατρεύει τά άρώματα. Για ένα καλό μάλιστα άρωμα, μπορεί νά θυσιάση τη ζωή της, όπως άκριβώς ή γυναίκα θυσιάζει καμμιά φορά ό,τι πολύτιμο έχει για μιὰ κομψή τουαλέττα!

Οί Ινδοί επίσης διηγούνται την έξής ώμορφη Ιστορία:

Μιὰ άλλη πριγκήπισσα πού φημιζόταν για την ώμορφιά της και τά πολύτιμά της άρώματα, κάθε φορά πού έβγαίνε περίπατο άκολουθείτο από μιὰ ύπεροχη βασιλική τίγρι. Αυτό τό θηρίο φαίνονταν μαγεμένο και τόσο ήσυχο, πού ή πριγκήπισσα είχε πάψει νά τό φοβάται. Έτσι περνούσαν τά χρόνια και ή πριγκήπισσα γέρασε κι' έπαψε φυσικά νά στολίζεται και νά θάζη άρώματα. Και τότε συνέθη κάτι περίεργο: Η τίγρις την έγκατέλειψε και γύρισε στο δάσος για νά θρη τούς συντρόφους της!

Έκανε δηλαδή ό,τι κάνουν πολλές γυναίκες με τούς πλούσιους άνδρες. Όταν αυτοί πάσουν νά ίκανοποιούν τις έπιθυμίες τους, τούς έγκαταλείπουν και τούς περιφρονούν!

Στην κατηγορία των ζώων πού δέν μοιάζουν με τόν άνθρωπο ανήκει κι' ή λεοπάρδαλις. Αυτή μάλιστα έχει άνεπτυγμένη ύπερβολικά την όσφρησι, με την όποία και άνακαλύπτει τό θήραμά της. Γι' αυτό τό λόγο πολλοί Αιθίοπες κυνηγοί τις χρησιμοποιούν στο κυνήγι, όπως οι εύγενείς χρησιμοποιούσαν τά γεράκια. Τούς δένουν τά μάτια και τις οδηγούν στο μέρος πού θέλουν νά κυνηγήσουν. Κι' αυτές, όπως είνε γυμνασμένες, συλλαμβάνουν ένα σωρό ζώα και τά φέρνουν στον κυνηγό-θηριοδαμαστή τους.

Αυτές λοιπόν ή όμοιότητες μεταξύ ώρισμένων ζώων και των ανθρώπων, μ' έκαναν νά θγάλω τό συμπέρασμα πού σας άνέφερα. Έτσι πιστεύω ότι ό άνθρωπος και ή τίγρις έχουν τά ίδια γνωρίσματα και την ίδια νοοτροπία, ή όποία μάλιστα είνε πιό καταφανής στις γυναίκες, είτε του παληού, είτε του νέου κόσμου!

ΟΥΪΛΛΙΑΜ ΡΟΜΠΕΡΣΤΟΝ

ΤΑ "ΚΟΛΠΑ,, ΤΟΥ "ΒΑΣΙΛΕΩΣ ΤΗΣ ΚΟΚΑΪΝΗΣ,

(Συνέχεια έκ της σελίδος 43)

του ήσαν τά πρώτα στη διεθνή αγορά κ' ή μάρκα του ήταν από τις πιό φημισμένες. Πώς ήταν λοιπόν δυνατόν νά συνεργάζεται με τούς λαθρεμπόρους; Ωστόσο οι άστυνομικοί πού είχαν χάσει την έμπιστοσύνη τους... και σ' αυτό τό Θεό, άπεφάσισαν νά τόν παρακολουθήσουν και άνεκάλυψαν πράγματι, τά έξής έκπληκτικά πράγματα:

Στό δρόμο του Γιούτεστ, κοντά στη Γκοΰντα, θρισκόταν τό εργοστάσιο του Βάν Γουέσκερ, τό όποίο άπασχολούσε πάνω από τρεις χιλιάδες ανθρώπους. Όλοι τους ήσχολούντο με την κατασκευή του τυριού! Μά εκείνο πού ήταν περίεργο ήταν τό ότι αυτά τά τυριά περιείχον κοκαΐνη! Έβαζαν δηλαδή πρώτα στη μέση της φόρμας άρκετή ποσότητα κοκαΐνης τυλιγμένη σ' ειδικό χαρτί. Έπειτα φορμάριζαν τό τυρί και τη σκέπαζαν. Έτσι κανείς δέν φανταζόταν ότι κάθε κεφαλοτύρι περιείχε ναρκωτικό. Υστερα αυτά τά τυριά τά έβαζαν σέ τσουβάλια και τα έστελλαν σ' έμπόρους όλόκληρου της Ευρώπης, οι όποιοι τά έκοβαν και πουλούσαν τό περιεχόμενό τους στους τοξικομανείς!

Οί άστυνομικοί παρηκολούθησαν τη διανομή των τυριών στους έμπόρους των Παρισίων και συνέλαβαν όλους τούς άγοραστάς των, καθώς επίσης και τόν Μωρίς.

Έτσι ό «Βασιλιάς της Κοκαΐνης» κάθησε άρκετά χρόνια στα κάτεργα. Όταν άπεφυλακίσθη έκανε ένα σωρό άλλες ύποπτες δουλειές με τις γυναίκες του ύποκόσμου και τέλος άνεχώρησε για την Άμερική. Σήμερα είνε έκατομμυριούχος, όπως σας άναφέραμε.

ΖΑΝ ΡΟΥΣΣΕΛ

ΑΝΟΙΞΙΑΤΙΚΟΙ ΕΡΩΤΕΣ

(Συνέχεια έκ της σελίδος 17)

Την φίλησε κι' αυτός, μά όχι πεια με την καρδιά του. Τί άτυχος πού ήταν στον έρωτα! Καταλάβαινε πως δέν άγαπούσε την ώμορφη Κλό, όπως πρώτα. Και για ν' άπαρνηθή τόν έρωτά του, δέν περίμενε νά φτάση τέσσερες ή ώρα.

— Δέν είπα στο σπίτι πως θα λείψω τό άπόγευμα... έφέλλισε. Δέν ζήτησα την άδεια από τη μητέρα μου. Πρέπει νά γυρίσω στο σπίτι, γιατί έχω νά πάω με τη μητέρα μου σέ κάτι θίζιτες.

Κι' έφυγε, σαν λιποτάκτης, δίχως νά την παρακαλέση νά του δώση ένα άλλο ραντεβού.

Ο ήλιος έλαμπε τριγύρω στον κάμπο. Ένα σωρό πουλιά κελαϊδούσαν σ' όλα τά δέντρα. Ήταν μιὰ ώμορφη Κυριακή, γεμάτη φως, χαρά, εύτυχία. Όλα γιόρταζαν γύρω από την Κλό και μόνο αυτή άρχισε νά κλαίη με πικρα, όλόμόναχη στο Μπου-Ζολι. Είχε χάσει για πάντα την πρώτη άγάπη της.

ΙΣΠΑΝΙΚΕΣ ΠΑΡΑΔΟΣΕΙΣ

Η ΔΙΧΩΣ ΠΟΔΙΑ ΒΑΣΙΛΙΣΣΑ ΜΑΣ

Στην Ισπανία, όταν θέλουν νά χαρακτηρίσουν ως ύπερβολικά άυστηρή την έθιμοτυπία μιās δημοσίας τελετής, ή ένός έπισήμου χορού κλπ., λένε:

«Στην τάδε συγκέντρωσι, παρευρέθηκε κ' ή «Δίχως πόδια βασίλισσά μας:»

Κι' αυτό σημαίνει:

«Στην τάδε συγκέντρωσι, ή έθιμοτυπία ύπηρεξε τρομαχτικά άυστηρή και σχολαστική:»

Αφορμή στην καθίερωσι της σατυρικής φράσεως «παρευρέθηκε κ' ή δίχως πόδια βασίλισσά μας», έδωσε στους Ισπανούς τό άκόλουθο Ιστορικό γεγονός:

Στά 1599, ή Μαργαρίτα της Αυστρίας — σύζυγος του Φιλίππου Ξου, Αυτοκράτορος της Αυστρίας και Βασιλέως της Ισπανίας — θέλησε νά έπισκεφθή και την ωραία Ισπανία, ή όποία άποτελούσε τότε μιὰ έπαρχία του άπεράντου κράτους του συζύγου της.

Η Ισπανικές πόλεις διοργάνωσαν άποθεωτική ύποδοχή, για τη βασίλισσά των. Ο δήμαρχος όμως μιās πόλεως, όνομαστής για τό περίφημο εργοστάσιό της μεταξωτών καλτσών, ξεχασε την έθιμοτυπία, άπάνω στον ένθουσιασμό του. Και γονατίζοντας μπρός στη βασίλισσα, άκούμπησε στα πόδια της μιὰ δωδεκάδα ζεύγη μεταξωτών καλτσών, ως συμβολικό δώρο προς τη σεβαστή* Άνασσα!

Η άγέρωχη κ' ύπερήφανη βασίλισσα, όμως, συνηθισμένη άπ' την άυστηρή έθιμοτυπία της άυστριακής Αυλής, στην όποία άλλωστε είχε άνατραφή και μεγαλώσει, συνωφρωώθηκε άμέσως. Συμμάζεψε τά «σεπτά» πόδια της κάτω άπ' τό φαρδύ κρινολίνο της κ' είπε στον δήμαρχο παγερά:

— Η βασίλισσες της Ισπανίας δέν έχουν πόδια!

Και χωρίς έπειτα νά παρασταθή στις ύπόλοιπες τελετές της ύποδοχής της, διέταξε την άκολουθία της νά ξεκινήσουν άμέσως για άλλη πόλι.